

Arrest

nr. 78 468 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 217 655 van 1 februari 2012 van de Raad van State waarbij het arrest nr. 55 106 van 28 januari 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENO, die loco advocaat M. DAL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 15 december 1991 te Benin City (Edo State). U bent van Edo afkomst.

U groeide op in Benin City.

Na uw middelbaar ging u naar de universiteit in Ekpoma (Edo State). In het eerste jaar was u klasvertegenwoordiger.

In maart 2008 kwam u voor het eerst in aanraking met studenten die behoren tot de cultusgroep genaamd ‘Eiye’. U ontmoette de leider van deze groep. Hij wilde dat u lid zou worden van de ‘Eiye’.

U wilde echter geen lid worden van de 'Eiye' aangezien cultusgroepen aan de universiteit de reputatie hebben mensen te beroven, te doden, te verkrachten, af te persen en allerhande andere duivelse activiteiten te hebben. Zo zag u zichzelf niet in de toekomst.

De leden van de 'Eiye' zetten u onder druk opdat u toch lid zou worden. Ze zochten u bijna wekelijks op. U bleef zich echter verzetten tegen uw inlijving.

In februari 2009 ging u op bezoek bij uw ouders in Benin City. De ouders van uw kamergenoot belden u op. Ze vertelden u dat uw kamergenoot gedood werd door de 'Eiye' en dat ze een brief achtergelaten hadden waarin uitgelegd werd dat ze uw kamergenoot gedood hadden omdat ze er van overtuigd waren dat hij u overhaalde geen lid te worden van hun groep.

U vreesde voor uw leven en besloot niet meer terug te gaan naar Ekpoma. U ging naar uw vriend S. (...) in Lagos. U verbleef een viertal maanden bij hem. Via S. (...) kwam u in contact met W. (...), bemanningslid op een boot. W. (...) smokkelde u aan boord van de boot waarop hij werkte. Op 30 juni 2009 verlieten jullie Nigeria.

Op 20 juli 2009 kwam u in België aan en op 22 juli 2009 vroeg u te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken asiel aan."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde vervolging te vrezen door leden van de cultus Eiye, omdat u weigerde toe te treden tot hun groep.

Vooreerst blijkt u erg vage verklaringen af te leggen over de cultusgroep Eiye.

Zo kon u slechts drie van de leden van de 'Eiye' bij naam noemen, en dan nog enkel bij hun bijnaam (CGVS, p. 5), ondanks het feit dat er gedurende meer dan acht maanden bijna wekelijks leden naar uw huis kwamen, om u onder druk te zetten (CGVS, p. 6).

Tevens verklaarde u dat de leden van de groep met 'heel veel' zijn, hetgeen nog meer vragen oproept bij de vaststelling dat u slechts drie van hen enkel bij hun bijnaam kon noemen.

Bovendien zijn het medestudenten van u die de typische en herkenbare kledij van de cultus droegen (CGVS, pp. 5-6), waardoor het des te meer bevreemdend is dat u niet meerdere leden bij hun (echte) naam kon noemen.

Het is eveneens merkwaardig dat u verklaarde dat in augustus 2008 iemand gedood werd door de Eiye en dat de leider van de groep het hoofd van diegene die vermoord werd aan de uitgang van de school zette, maar dat u volstrekt niet bleek te weten wat de naam was van de omgebrachte medestudent (CGVS, p. 6).

Het spreekt immers voor zich dat een dergelijke gebeurtenis u ongetwijfeld moet zijn bijgebleven vanuit de vaststelling dat de jongen omgebracht werd omdat hij de Eiye niet wilde vervoegen (CGVS, p. 6) en dus een lotgenoot was van u. Bovendien kan men ook veronderstellen dat de moord op de jongen het onderwerp van gesprek moet zijn geweest op school, hetgeen het des te merkwaardig maakt dat u zijn naam niet kent.

Verder kunnen vragen worden gesteld bij de ernst van de vervolging door leden van de Eiye en bij de maatregelen die u nam om te ontkomen aan deze vervolging.

U stelde dat de 'Eiye'-leden u wilden doden omdat u niet gehoorzaamde aan de wil van de leider die uw toetreding tot de cultus eiste (CGVS, p.7).

Nergens in uw verklaringen op het CGVS verwees u echter naar concrete doodsbedreigingen die u hebt ontvangen (CGVS, pp. 5-7 en pp. 9-10). Bovendien zou men verwachten dat, indien men u effectief wilde doden, men dit al eerder zou hebben gedaan, gezien u reeds maandenlang weigerde hun eis in te willigen en gezien de bedreigingen hun doel niet bereikten (CGVS, pp. 5-6).

De vaststelling dat u pas in november 2008 een eerste maal naar de politie ging, meer dan acht maanden nadat uw problemen begonnen, trekt overigens de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' verder in twijfel.

Verder stelde u dat de cultusgroep 'Eiye' actief is in en rond de universiteit van Ekpoma (CGVS, p. 5) en verklaarde dat uw leven door de groep in gevaar is (CGVS, p. 10). U stelde dat de 'Eiye'-mensen u overal kunnen vinden omdat ze ook in andere universiteiten afdelingen hebben (CGVS, p. 8).

Het is, gezien de omvang van uw land, echter hoogst onwaarschijnlijk dat men u 'overal' zou kunnen vinden.

Bovendien is het onwaarschijnlijk dat leden van de cultusgroep u 'overal' zouden vinden indien u niet langer in het studentenmilieu zou vertoeven, vermits uw zichtbaarheid voor een studenten-cultusgroep in dat geval veel geringer zou zijn.

Het feit dat u gedurende de vier maanden dat u in Lagos verbleef geen problemen kreeg met de 'Eiye' (CGVS, p. 8) sterkt bovendien het vermoeden dat zij ofwel niet actief naar u op zoek zijn, ofwel niet bij machte zijn om u daadwerkelijk te vinden.

U heeft dan ook niet aangetoond dat Lagos (of een andere plaats in Nigeria buiten de omgeving van de universiteit van Ekpoma) geen volwaardig intern vluchtalternatief voor u zou kunnen zijn.

Vervolgens zijn uw verklaringen over de aangehaalde moord op uw kamergenoot door leden van de 'Eiye' – die de aanleiding vormde van uw vlucht naar Lagos – niet overtuigend.

Met betrekking tot de motieven van de belagers voor de moord op uw kamergenoot, die ze in een brief meedeelden (CGVS, p. 7) stelde u enerzijds dat ze naar u op zoek waren maar dat u op dat moment in Benin City bij uw ouders was (CGVS, p. 5 & p. 7). Anderzijds zegt u dat ze specifiek uw kamergenoot viseerden omdat ze hem ervan verdachten u te beïnvloeden in uw beslissing niet toe te treden (CGVS, p. 7).

Het is niet alleen onwaarschijnlijk dat ze uw vriend zouden doden louter omwille van het feit dat u (tijdelijk) niet aanwezig was. Het is ook merkwaardig dat, indien ze werkelijk hem viseerden, de cultus-leden nooit eerder iets tegen hem ondernamen.

Uit dit alles blijkt dat uw verklaringen met betrekking tot uw vrees voor de 'Eiye' cultus niet echt overtuigend zijn en dat – zelfs als ze overtuigend zouden zijn – u niet alle mogelijkheden in Nigeria heeft uitgeput om aan hun vervolging te ontsnappen.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Het door u in het kader van uw asielpcedure neergelegde internetprofiel van de Ekpoma universiteit verandert niets aan bovenstaande vaststellingen. Het bevat namelijk identiteits- en persoonlijke gegevens die in casu niet in twijfel worden getrokken.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift van 19 november 2010 dat de bestreden beslissing geen ernstige motivering aanreikt om van hem de status van vluchteling niet te erkennen en aan hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker vaag was in zijn verklaringen over de cultusgroep “Eiye” gezien hij enkel drie leden van de groep kende en dan nog enkel met hun bijnamen, antwoordt verzoeker dat het juist is omdat hij standvastig geweest is in zijn weigering om toe te treden tot de groep, dat hij de namen van de leden niet kent. Hij wijst er ook op dat de leden van de groep strafbare feiten plegen en uiterst gewelddadig optreden ten overstaan van weigerachtige eventuele leden, ze hun ware identiteit verhelten en enkel onder hun bijnaam bekend zijn.

Op het argument in de bestreden beslissing dat het merkwaardig is dat verzoeker de naam niet kende van de persoon die door de “Eiye” was omgebracht, repliceert verzoeker dat hij afstand hield van alles wat met die groep te maken had juist omdat hij door de leden ervan werd gevolgd. Hij voegt er aan toe dat de universiteit waar hij de lessen volgde, groot is zodat hij onmogelijk alle studenten kon kennen.

Verzoeker laat verder gelden dat de commissaris-generaal de impact van de gewelddaden ernstig onderschat.

Hij wijst erop dat de “Eiye” internationaal actief zijn, tot zelfs in Italië toe; hij voegt dienaangaande bij zijn verzoekschrift twee uittreksels van internet.

In die omstandigheden is het voor hem duidelijk dat de “Eiye” hem overal zal kunnen vinden. Het feit dat hij gedurende zijn verblijf van vier maanden in Lagos geen problemen heeft ondervonden, bewijst volgens hem geenszins de juistheid van de stelling van de commissaris-generaal dat hij in zijn land over een intern vestigingsalternatief kan beschikken.

Verzoeker vraagt zich af hoe hij dit trouwens had kunnen aantonen, (zie het verzoekschrift, p. 3) “*misschien door langer te blijven en vermoord te zijn geworden...?*”.

Verzoeker legt het feit dat hij pas in november 2008 naar de politie is gegaan -hetgeen volgens de commissaris-generaal de geloofwaardigheid van zijn vrees in twijfel trekt- uit door erop te wijzen dat de politie in Nigeria corrupt is zoals algemeen geweten is en dat hij bevreesd was indien hij aangifte zou doen, dat de “Eiye” dit te weten zou komen met alle gevolgen vandien.

Omtrent de stelling in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen over de moord op zijn kamergenoot niet overtuigend zijn, benadrukt verzoeker dat de leden van "Eiye" geen geweld schuwen zodat het allerminst onwaarschijnlijk is dat ze zijn kamergenoot doodden toen ze hem niet aantroffen. Verzoeker is van mening dat hij de in de besteden beslissing vervatte argumenten heeft weerlegd; hij besluit dat er in zijn hoofde een vrees aanwezig is in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, minstens dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Hij vraagt de bestreden beslissing in die zin te hervormen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt.

Ofschoon hij als student aan de "Ambrosaly University" in Ekpoma, over enkele schooldocumenten beschikte (zie het verhoorverslag van 2 augustus 2010, p. 4) bracht hij die niet bij.

De verklaring die hij geeft om uit te leggen dat hij deze stukken ook niet via zijn vader kon opvragen ("*ik had al lang geen contact meer met hem*", "*het telefoonnummer van vader werkt niet meer*"), wordt niet aanvaard.

Het blijkt inderdaad dat verzoeker, buiten de -telefonische- mogelijkheid tot contact met zijn vader, een pastor in de "Church of God Mission", nog over andere contactmogelijkheden beschikte om documenten, bijvoorbeeld studentenkaart (zie het verhoorblad, p. 5) bij te brengen omtrent zijn identiteit en inschrijving op de universiteit van Ikpoma; hij had namelijk een vriend-ingenieursstudent op dezelfde universiteit (zie p. 4), hij had over zijn problemen gesproken met leraar A. (zie p. 8), hij kende de ouders van zijn vriend P. die gedood was (zie p. 7), kent het hoofd van de universiteit (zie bijlage bij het verhoorblad), kreeg vier maanden onderdak bij een vriend in Akpapa (zie p. 8) toen hij Ekpoma voor Lagos verliet, zijn vader is pastor in een kerkgemeenschap waar verzoeker ook deel van uitmaakt (zie p. 3), hij heeft een paar oudere broers en gehuwde zussen in Benin City (zie p. 3) en hij deed weekend- en vakantiewerk in een restaurant (zie p. 4).

Zijn verklaring dat hij "*al lang geen contact meer had met zijn vader*" dient trouwens gerelativeerd te worden gezien hij verklaarde (zie het verhoorblad, p. 8) dat zijn vader hem, nadat hij hem had ingelicht over zijn probleem van gedwongen lidmaatschap, de raad gaf te gaan praten met leraars op school en te zien of ze hem konden helpen.

Het is daarenboven van algemene bekendheid dat in Nigeria ook advocaten bedrijvig zijn -die bewijsstukken kunnen opvragen-.

Dit in acht genomen mag de afwezigheid van enig bewijsstuk verzoeker zwaar worden aangerekend; de vaststelling ondermijnt zijn geloofwaardigheid.

Vastgesteld wordt dat verzoeker in de periode nadat hij bij een vriend was ondergedoken en wachtte om zijn land te verlaten, ook geen enkele poging heeft gedaan om enig stavingstuk te bekomen.

Ook wordt vastgesteld dat ofschoon verzoeker per schip naar België kwam en volgens zijn verklaringen aan boord is geraakt (zie het verhoorblad, p. 4) via een matroos die hij kende middels een vriend, geen enkel nuttig gegeven kon meedelen omtrent de naam of de nationaliteit van het schip.

Ook wat de reisweg betreft is er geen enkel begin van bewijs.

Ook van de gewelddadige dood van P., is er geen enkel bewijs; ook de 'brief die de ouders van P. zagen' (zie het verhoorblad, p. 7) wordt niet bijgebracht.

Er is dus geen enkel bewijs bijgebracht.

De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoeker ook zeer vaag zijn.

Hij stelt zijn belagers alleen onder een "nick-name" te kennen; het is ongeloofwaardig dat verzoeker blijkbaar geen enkele poging heeft gedaan om hen gedurende de periode van haast één jaar (maart 2008- februari 2009) dat ze hem wekelijks onder druk kwamen zetten om lid te worden, ten minste te identificeren. Zijn verklaring dat de universiteit waar hij de lessen volgt, 'groot is' zodat het voor hem onmogelijk is alle studenten te kennen, is naast de kwestie; er wordt van hem in redelijkheid niet verwacht dat hij "alle" studenten kent, alleen dat hij inspanningen deed om enkel zijn belagers te kunnen identificeren.

Ook de uitleg die hij geeft voor het feit dat hij de naam niet kent van de student die door "Eiye" in augustus 2008 werd vermoord, en wiens hoofd nadien aan de ingang van de campus ten toon werd gezet, wordt niet aanvaard.

Inderdaad kan van verzoeker worden verwacht dat hij -die ook vanaf maart 2008 bedreigd was geworden- op de hoogte was van de naam van een slachtoffer van die groep wiens lijk publiekelijk ten toon werd gezet.

Zijn uitleg dat hij afstand hield van alles wat met "Eiye" te maken had en zo weinig mogelijk wilde weten van die moord is, gezien de ruchtbaarheid die het voorval door de vertoning van het lijk zal gehad hebben, én de gevoeligheid die in hoofde van verzoeker voor de problematiek moest bestaan gezien zijn voorgehouden bedreigingen, ongeloofwaardig.

De bijgebrachte internetuittreksels waaruit onder andere blijkt dat "Eiye" internationaal actief is en een wetenschappelijk artikel over het fenomeen van "student cult activities", zijn algemeen van aard en kunnen de voorgehouden vrees van verzoeker, in acht genomen wat hier voor reeds werd gesteld, niet ondersteunen.

Ook is de Raad van mening dat de tijd die verzoeker liet verlopen vanaf maart 2008 ondanks de wekelijkse bedreigingen, tot hij pas in november 2008 de autoriteiten inlichtte, onnatuurlijk lang is, zeker indien men rekening houdt met het voormelde voorval in augustus 2008.

Ook deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees.

Van zijn aangifte bij de politie brengt verzoeker ook geen bewijs bij.

De Raad hecht trouwens ook geen geloof aan de verklaring van verzoeker dat toen hij naar de politie ging in november 2008 om te melden dat hij lastig gevallen werd door leden van "Eiye", deze hem vroegen (zie het verhoorblad, p. 8) "*waar de leider verbleef*" -wat verzoeker niet wist- , terwijl hij in hetzelfde verhoor verklaarde dat diens bijnaam "E." was (zie p. 5), deze het hoofd van de vermoorde jongen aan de ingang van de campus had laten tentoonstellen en dat de leden van "Eiye" een gele bandana geknoopt rond hun arm dragen als herkenningsteken (zie p. 6) -wat bij iedereen ter plaatse bekend was-. In deze omstandigheden is de vraag aan verzoeker "*waar de leider verbleef*", een nutteloze vraag die de voorgehouden klacht van verzoeker bij de politie inderdaad ongeloofwaardig maakt.

2.5. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker kan ook niet steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,
mevr. A. VAN ISACKER,
mevr. M.-C. GOETHALS,

mevr. K. ROSIER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE